

muncitorească „Electronica“ din București); o echipă cu adevărat valoroasă, cum este cea a Teatrului muncitoresc „Casa Scînteii“ din București, și-a cheltuit eforturile și talentul, investindu-l într-o piesă veche, fără virtuți literare, cum e *In noaptea asta nu doarme nimeni* de Florian Potra. Organizatorii vor trebui să țină seama, la viitoarele ediții, de exigențele asigurării unui program corespunzător profilului pe care și-l propun.

Festivalul de la Caracal a arătat că trupele teatrelor populare și muncitorești dispun de talente remarcabile, viguroase, capabile să interpreteze, cu bune rezultate, roluri dintre cele mai dificile. Mișu Slătulescu și Mariana Slatan, de la Caracal, Adrian Fereder și Nelu Hutart, de la Teatrul muncitoresc „Casa Scînteii“ din București, Cornel Zoter de la Teatrul muncitoresc „Electronica“ din București, Mihai Adamescu de la Buzău și alții sînt actori cu certe calități, în măsură să răspundă celor mai exigente solicitări. Calitatea arătată de echipele de interpreți ne îndreptățește să cerem teatrelor populare și muncitorești să abordeze curajos piese mai valoroase, mai

importante, fără să se teamă că vor fi copleșite de dificultățile interpretării. De altfel, festivalul a arătat că, bine îndrumate, echipele de teatru ale artiștilor amatori pot atinge performanțe remarcabile, așa cum s-a întîmplat cu Teatrul popular din Caracal, al cărui spectacol cu *Ordinatorul* de Paul Everac, pus în scenă de regizorul Tudor Mărăscu de la Teatrul Giulești, este foarte bun. În această ordine de idei, manifestarea de la Caracal a confirmat că realizările valoroase ale amatorilor din teatrele populare și muncitorești sînt condiționate de laborarea acestora cu artiștii profesioniști. Constantin Moruzan, Ion Lucian, Victor Moldovan, Constantin Dinischiotu, Tudor Mărăscu semnează regia spectacolelor prezentate, și contribuția lor la realizarea unor reprezentații de valoare s-a dovedit a fi cît se poate de fertilă.

Cu toate neîmplinirile sale, dar și cu certele realizări, *Festivalul de comedie al teatrelor populare și muncitorești*, de la Caracal, și-a demonstrat utilitatea și a argumentat convingător necesitatea reditării sale.

Rep.

Mihail Davidoglu, la 70 de ani

Aș vrea să-i dărui lui Mihail Davidoglu o pasăre pentru nemurire, o pasăre cu aripi în care ideea sună tainic, aidaoma florilor de mină. L-am considerat întotdeauna un drumeț care nu și-a clătinat niciodată credința, în steaua care l-a strigat. Întotdeauna mi-a apărut tînăr, așa cum, de fapt, este și astăzi, așa cum a fost în urmă cu atîția ani, cînd s-a hotărît să spargă ghețurile necunoscute, și să împlinte pe teritorii albe steagul aprins, de revoluționar. Nu știu dacă Mihail Davidoglu este numai un pionier al dramaturgiei socialiste românești, care avea să ajungă la înălțimile de astăzi. Istoria literară își are meandrele ei, și nu în calitate de istoric am însălat aceste rînduri. Dar știu, cu certitudine, că Mihail Davidoglu nu poate fi ocolit, ori de cîte ori ascensiunea dramaturgiei românești va fi luată în discuție, și că această realitate mi se pare că înseamnă mult.

De obicei, la ninsele cu argint aniversări, portretele au în vedere opera, și mai puțin omul care a făurit-o. Aș dori să cred că, în toate axiologiile, mult mai important este creatorul. O prietenie cu lanțuri secrete mă leagă, de cițiva ani, de acest bădița Mihai. Sînt lanțuri care au în ele aurul sincerității și frumusețea de a nu face, din respect, un punct cardinal convențional. Pe țărmul Mării Negre, la Neptun, am călătorit împreună, de cîteva ori, în adîncurile stufoase ale lumii spirituale, și nu ne-am certat. Ne-am despărțit, cu acea lumină sporită, pe care pleoapele o poartă numai în marginile bucuriei.

Farmecul omului Mihail Davidoglu cred că este mai bine adunat în manuscrisele sale nepublicate. De aceea, aș vrea să-i dau o întîlnire pentru ziua în care îmi va putea spune: „Dragul meu, de o oră sînt centenar“. Poate atunci, alături de memoriile sale, reapărat semnificante, vom fi mai lucizi și mai devotați adevăraților noștri prieteni. Poate atunci, vom rosti cu o și mai patetică gravitate, cutumiarul „la mulți ani!“

Paul TUTUNGIU